

BERTA ZSOLT

Tetkó

Ani Tomi anyja, Géza felesége. Itt lakott pár kapunyira tőlünk, tudod, az a régi villaszerű ház, kis előkerttel. Hamarabb ismertem, mint Gézát. Történetesen az anyja, Gréti volt az első nő, akit szinte meztelenül láttam. Kissrác koromban, egy papírgyűjtés alkalmával, még Ani születése előtt egy-két-három évvel. Ani anyja abban a semmi kis kombinében, ahogy ajtót nyitott... Én kilenc lehettem, ő meg a húszas éveiben, hát gondolhatod. Épp csak elérte az ölet az a rafinált csipkés cucc, de nem fedte el, mert átlátszó volt, mint a pókháló. Feszés hasát, szépen duzzadó melleit se tudta eltakarni, a vállát és a karjait meg nem is próbálta, márpedig Gréti karjai gyönyörűek, és a lába szintén, sőt, utóbbi felér egy estélyi ruhával. Ha valami puccos helyre megy, akkor is csak felkap egy miniszoknyát, és ezzel ki is öltözt. Így csinálja a mai napig. Nem a levegőbe beszélek, alig pár hete találkoztam vele egy közös ismerősünk esküvőjén, az utca másik oldalán, a Barabás villában. Kilencévesen kábé a köldökéig értem, tehát lefelé is, fölfelé is egyformán könnyű volt méregetnem, és én méregettem is sebesen, hogy minél több emléket rabolhassak, amíg majd az orromra csapja az ajtót. Szólni elfelejtettem, így hát Gréti is alaposan megnézett magának, megnézte azt a marha nagy ovális vesszőkosarat is, amivel érkeztem, aztán megnézte Pöttömöt is, aki a kosár másik fülét fogta.

– Na, mi van, öcsi? – kérdezte végül barátságosan, és engem földöntúli boldogság öntött el.

Hisz beszélt hozzám egy angyal, azt pedig egyenesen jelnek tartottam, hogy egyes számban, kizárólag hozzám szól. Boldogan, szélesen mosolyogtam, továbbra is értelmes hang nélkül, Gréti meg továbbra is barátságosan:

– Papírgyűjtés, hm?

– Igen! – nyögtem ki végre, és még mindig a gyönyörök dombjait-völgyeit pásztáztam a ritkás fátyolfelhőn át.

A tekintetem épp fölfelé siklott, és végre összeakadt az övével, amikor is Gréti arca megváltozott, mosolya és szeméből a huncut derű eltűnt, komollyá, zárkózottá vált, s a nyitott ajtószárny mögé bújt, csak

a fejét dugva ki. Mintha csak akkor jutott volna eszébe, hogy gyakorlatilag meztelen. Felnőtt fejjel értettem meg, hogy a szemembe pillantva döbbsen rá: mégiscsak van tétje, hogy negligzsében illegeti ott magát, és zsenge korom dacára is felkavar a látványa. Na, jó, de ezt majd máskor mondom el, ha egyáltalán elmondom, hisz magamról beszélek, ha Grétiről beszélek, nem pedig Tomiról, Gézáról és Aniról.

Szóval maradjunk Aninál, de nem baj, hogy felvillantottuk egy pillanatra az anyját, mert hozzá hasonlóan később Aniba is szerelmes volt a környék apraja-nagyja. És hát őt nem tudnám olyan érzékletesen és érzékenyen leírni meztelenül, mint Grétit, mert sosem láttam úgy. De ez a történet szempontjából mindegy, ugyanilyennek képzelj el Anit is.

Géza ekkoriban költözött a környékre. Nem sokra rá egy felhőszakadás után itt, a Csaba és a Maros sarkán a húszéves egyes Golfjával úgy telibe vágta sárral, vízzel, latyakkal Anit, hogy szegény csak némán tátogott a járdán, frissen vásárolt, az alakját szuperlatívuszokban méltató feszes ruhájából pedig csöpögött a sáros lé. Géza kanyarodás közben már három másodperce őt bámulta, épp ezért nem vette észre a pocsolját. Azonnal satuzott, kipattant, és egy pólóval, amit a csomagtartóból kapott elő, haladéktalanul, nem győzve bocsánatot kérni, de akkor is harsányan nevetve, törölgetni kezdte Ani új ruháját, minek következtében szép, lefelé halványuló olajcsíkok is kerültek rá. Aninak időközben megjött a hangja, és Géza később azt mesélte, hogy őt ilyen csúnyán sem addig, sem azóta nem hordta le senki. A szónoklatot befejezve, Ani haladéktalanul faképnél hagyta Gézát, és hazafelé véve az irányt, sebesen befordult a sarkon, és felöklelt engem.

– Jaj, bocs, Andris! – mondta mérgesen.

– Semmi baj. Női iszapbirkózáson voltál? – kérdeztem szellemesen, de engem is faképnél hagyott.

Géza azonnal hozzám vágatott, és nem átalott Ani felől faggatózni a gazember. Ha nem tudnád, ilyesemben úriember vagyok, nem mondtam meg sem a nevét, sem a címét, sem a telefonszámát, de még azt sem, hogy a környéken lakik-e. Hisz Gézát akkor láttam életemben először. De ő nem tágított. Bevágta a Golf ajtaját, mellém szegődött, a Majorban meghívott egy sörre, aztán még egyre, aztán a többi törzsvendéget is, és estére már mindenkinek a haverja lett, mintha csak itt született volna, mint mi. Úgy tudott röhögni, ahogy senki más. Lakik a környéken bőven bomba nő, és lakott akkor is, így aztán hiába kérdez-

Az írás a szerző készülő novellafüzérének egyik darabja.

gette a többi – urizálásra nálam kevésbé hajlamos – hapsít. Hiába írta le Anit (leginkább csak annyit tudott mondani, hogy egy angyalarcú, oltári testű nőt keres), amazok csak találgatni tudtak, aminek az lett a vége, hogy felsorolták az összes gyönyörű nőt a környéken, s végül persze csúnyán összeveszekedtek a sorrenden. Nem azért, de Anikó is rajta volt a toplistán, nevezetesen mint:

– ...az az eszméletlenül dögös dokicsaj a János kórházból, na, mi is a neve... az az!

– De hát az a Bandi felesége.

– Milyen Bandié?

– Hát a Csekée.

– Ne má'! Tényleg, Bandi? A kurva nénikédet!

Ami engem persze büszkeséggel töltött el, s mint érintett, nem is vettem részt a vitában, csak bölcse mosolyogva kortyolgattam a sörömet.

Na, Géza másnap becsöngetett hozzánk, s bár engem (és a térdemen lógó Áront) megpillantva kicsit hátrahőkölt, de azért közölte, hogy egy Anikó nevű nőt keres.

– Anikó a feleségem – közöltem szárazon, mert bár tudtam, ki után nyomoz, feltűnő jóképűsége azért kihozta belőlem a gazdát.

Ezzel nem segítettem ki a zavarából, de azért megkérdezte, láthatja-e. Elszánnak tűnt. Jómagam nem kárhoztatnék ilyesmiért egy férfit, de hát mégiscsak Anikó férjeként álltam ott a küszöbön.

– Egy túrót – feleltem szigorúan.

– Jó, akkor csak mondd meg, hogy ő-e az.

– Ki? – tettem a hülyét.

– Hát az a csaj, akit tegnap betérítettem, és akivel aztán összeütköztél a sarkon.

– Az összes jó nőnek begyűjtöttem a nevét és a címét?

– Akiét tudták a kocsmában, igen.

– Beszárás. Láthatnám a listát?

Kis habozás után átnyújtotta. Ani és Gréti is rajta voltak. Anikó két helyen is, egyszer a címünkkel, másutt pedig úgy, hogy János kórház, belgyógyászat.

– Megtarthatod, bevéstem mind – mondta vigyorogva Géza, és megkopogtatta a fejét.

– Akkor mire vársz?

Nem várt tovább, elköszönt. Rokonszenvesnek találtam, meg valahogy felnőttnek éreztem magam a harminc évemmel az ő húszához képest, és már mind egy is volt, így hát utánaszóltam:

– Aninak hívják. De nem Anikó, hanem Anita. Itt lakik a 39-ben, és nem lesz otthon, csak délután. Azért mondom, hogy ne járd végig mind a tizenkét

címet. A fele a hegyen van. Bár akkor nagyobb lenne a választékod.

Nem járta végig, pedig – az egyik hegyi címen – Jolánnal is találkozhatott volna. Alighanem akkor már szerelmes volt. A listáját (kis habozás után) Áronnak adtam, és a lelkére kötöttem, hogy őrizze meg, amíg felnő, nem fogja megbánni. Első dolga volt megmutatni az anyjának, Anikónak, aki tényleg megőrizte, így most ő az egyedüli birtokosa a '96-os kerületi bombanő-toplistának.

Ani beadta a derekát, ahogy mondani szokás. Az esküvőn már szépen gömbölyödött a hasa is. Alig múltak húsz évesek Gézával, amikor megszületett Tomi. Már kiskölyök korában is az apja természetét mutatta, aminek nemcsak Géza örült (bírván minden apák hiú reményével), de mindenki más is, mert Géza kicsattanóan derűs és az indokolatlan boldogságra is erősen hajlamos volt. Ez utóbbi bizonyos emberek esetében rendkívül irritáló tud lenni, tudod, miről beszélek, de vannak, akiket éppen emiatt kedvel mindenki. Mint Gézát és Tomit. Tomi amúgy is angyalarcú kissrác volt, aranyszínű angyalfürtökkel, orcáján angyalgödröcskéekkel és angyali kék szemmel. A nevetése meg... mintha két angyal kacagott volna. És egy ördög. Egy kis ördög. Szóval első pillantásra is levett a csülkéről bárkit, de aki huzamosabb időt töltött vele, azt egy életre a szolgálójává tette. Olyan kirobbanó életszeretet áradt belőle, hogy egy holtat is feltámasztott volna. Oké, talán nem bármilyen állapotú holtat, de mint mondtam, tisztára az apja természetét örökölte.

Ani gyönyörű és csöndesen derűs, Géza jóképű, erős és harsányan derűs, Tomi pedig tündéri és virgoncan derűs kiskölyök volt. Majd' szétrepedtek a jókedvtől, és nagyon szerették egymást. Minden klappolt, akár a mesében. Géza szüleinek volt drótja a leváltott rendszer potentátjaihoz, lévén, hogy – alacsonyabb szinten – ők maguk is azok voltak. Géza pedig nem volt híján az észnek, tudott élni a komcsi tőkével, ha szabad ilyen antagonisztikus képzavarral élnem. Egy gyanús privatizáció során ügyesen megszerzett egy kisebb üzemcsarnokot. Kétállásos autószervert alakított ki benne, emelőkkel meg gumizó szettel, pár év múlva pedig már csak autóklimával foglalkozott, ami igen szépen hozott a konyhára. Azt az egyes Golfot lecserélte egy puccos verdára, de soha nem adta el. Szépen rendbe hozta, felújította az utolsó csavarig, most is úgy néz ki, mint valami drága ékszer. Ott áll a szervizben, ahol az ügyfeleket fogad-

ják. Géza azt mondta, annak a verdának köszönhet mindent.

Ani, miután Tomi óvodába került, egy darabig még eljárt melózni valami könyvelőirodába, de nem keresett annyit se, mint amennyit Géza a saját irodai alkalmazottjának fizetett. Nem beszélve a könyvelőjéről, akinek ötször annyit. Így hát Ani odaült az üvegkalitkában a hatalmas íróasztalhoz, annak az egyes Golfnak a társaságába, és a munkafelvétel mellett a könyvelést is intézte. Hamarosan elméletben pont annyit tudott az autókról és a klímákról, mint Géza. Nem mellesleg az üzletnek annyit használt állandó jelenléte az üvegkalitkában, mintha Géza kiállított volna az útra egy bikinis bigét, táblával a kezében. Ani nemcsak nagyon jó könyvelő, de kiváló anya és remek feleség lett. És hát gyönyörű volt, túlságosan is gyönyörű, épp ez volt a gyengéje. Pontosabban az Achilles-sarka, azt hiszem. Talán, ha Tomi nem lett volna olyan tündérien szép kisgyerek, és Géza nem lett volna olyan jóképű és sportos... ki tudja. Mindenesetre Ani csupa szépséggel volt körülvéve, s ha az anyját, Grétit vesszük, hát akkor a gyerekkora is így telt. Ha már itt tartunk, az apja is elég jóképű pali volt. Szóval Ani számára a szépség, amire az emberek zöme vágyik, és amit csodál, magától értetődött, mint grizzlinek a lazacikra. Nem is... mint óriáspandának a bambusz. Ha érted, mire gondolok. Nem? Jó, ez még korai, de csak figyelj.

Tomi már kisgyerekként is imádta az életet, és hálás volt érte. Mindenkinek. Az anyjának, az apjának, a nagyanyjának, vagyis Grétinek, az óvónéninek, a közértes csajoknak, a parkőrnek, a gyerekorvosnak... az egész világnak. Nekem is, amikor Géza rám bízta egy-egy órára a parkban. Fagyit vettem neki és Áronnak, vagy fociztam velük. Áronnak is hálás volt. Mély bizalom és szeretet élt benne mindenki iránt. Teljes erővel élt, és szinte mindent imádott. Csinálni, megenni, megnézni, mindegy volt neki, csak éljünk. Egyszer kapott karácsonyra egy Millennium Falcont, és amikor megmutatta nekem, felvillanyozva lelkendeztem, és kitört belőlem a sóvár gyerek. Tomi tíz perc múlva nekem adta az úrhajót.

– Biztos Áron is örülni fog neki – fűzte hozzá kissé lebiggyedt szájjal.

– Tomi – mondtam neki szíven ütve –, neked még komoly anyagi gondjaid lesznek az életben.

De nem lettek.

Vágott az esze, mint a borotva, kitűnő tanuló volt már általános iskolában is, és középfokú angol vizs-

gát is tett, mire gimnáziumba került. Ott is imádta mindenki, a csajok, a tanárok... A fiúk is mind a barátai akartak lenni. Soha nem élt ezzel vissza, kedvesen, udvariasan bánt azokkal is, akikre nem maradt ideje. Tizenöt évesen aztán, ahogy az szokás, megkezdte a leszakadást a szüleiéről. Eljárogatott az osztálytársaival ide-oda, először csak este nyolcig, aztán kilencig, vállvetve feszegették a határokat, megittak már egy-egy üveg sört, megcsókoltak egy-egy lányt, és Tomi nagyon élvezte ezt is. Még jobban kinyílt, mint addig. Cseppet sem hanyagolta el iskolai tanulmányait, éppúgy kitűnő tanuló volt, mint korábban. Övé lett az egész világ, és ő láthatóan ennek a világnak a legboldogabb lakója vala, s vele együtt és általa Géza és Ani is.

És akkor, az első osztály végét járva a gimiben, a vakáció előtt alig egy héttel, Tomi hasán megjelent egy piros pötty. Ani vette észre, amikor reggelinél az egy szál alsógatyában feszítő fiában gyönyörködött. Megnézték, és nem tudták, mi az. Állítólag három-ezer bőrbetegséget ismerünk, ezeknek feléről fogalma sincs az orvosoknak. Nem törődtek vele. Másnap reggelre Tomi hasára a piros pötty mellé odakerült még kettő, a hátára meg öt. Ani azt mondta, rózsahimlő. De nem az volt, az orvos meg nem mondott semmit, csak hökkenten vizsgálta a harmadnapra már sok tucattá szaporodó pöttyöket. Hívott egy másik dokit, konzultáltak, elküldték Tomit ide-oda, adtak ilyen kenőcsöt, olyan gyógyszert, aztán egy hónapra rá kimondták, hogy halvány fogalmuk sincs erről a betegségről. Addigra Tomit tetőtől talpig ellepték a pöttyök, sok helyen össze is értek, vastag, hámló mezőket alkottak a bőrén, s ha megpiszkálták valahol, akkor levedzett és vérzett. Tomi halálra rémülve, fegyelmezetten követte az orvosi utasításokat, de semmit sem javult az állapota. A legtöbb, amit tudtak a betegségről, hogy nem fertőző. A barátai látogatták volna, de Tomi nem fogadott senkit, a barátnőjét sem. Illetve őt főleg. Tizenöt éves volt csak, alig egy hónapja még makkegészséges, jóképű, vonzó srác, aki a halandók földi életét addig mennyországgént élte, nem számolva betegséggel, pláne halállal. Ami a jó sorsot és szerencsét illeti, Géza bizodalma maradt egyedül sértetlen, Tominak és Aninak pedig igen nagy szüksége volt az ő harsány optimizmusára.

Eltelt a nyár, és Tomi nem mehetett a többiekkel együtt iskolába, nem folytathatta éppen csak megnyílt, napsugaras, szabad életét, amit csakis tizenéve-

sek birtokolhatnak oly mértékben és intenzitással, ahogyan teszik. Egyéb tünete a bőrelváltozáson kívül nem jelentkezett, fizikailag alkalmas lett volna, de lelkiileg semmiképpen, amit mindenki megértett. Persze lehet, hogy jót tett volna neki, könnyebben elfogadta volna az állapotát, ha a közössége is megteszi ezt, de érthető volt, hogy ő nem kívánt erre kísérletet tenni. Géza és Ani nem is abban bíztak, hogy idővel majd mégis képes lesz rá, hanem hogy meggyógyul.

Eltelt az egész iskolaév, és Tomi nem gyógyult meg. Akkor már szinte mindent kipróbáltak rajta az orvosok, Géza méregdrága magánklinikákra hurcolta, a világ minden tájáról származó sámánoknak, gyógyítóknak, szent embereknek és egyebeknek is megmutatta, jártak Harkányban és a Holt-tengernél is, ahol egyébként a pikkelysömörösöket elég szép sikerrel kezelik, de semmi. Tomi hegei és sebei időnként mintha gyógyultak volna, aztán újult erővel támadott a kór. Híres életkedvét elsodorta nyomorult állapota, mély depresszióba esett. És vele Ani is. Csak Géza nem adta fel a reményt, nem fogyott ki a soron következő tervekből, és mindent megtett, hogy Anit és Tomit a felszínen tartsa. De hiába, Tomi már merült, Ani meg épp csak elfeküdt a felszínen.

Újabb esztendő kínlódás és harc után Tomi bejelentette, hogy meg akar halni. Géza azonnal azt felelte, hogy ezt verje ki a fejéből. De Tomi továbbra is csak motyogott valamit az eutanáziáról, és hogy ez az ő döntése, és hogy már meg is nézte a neten, van olyan ország, ahol legális, satöbbi. Géza megrendült, de erről továbbra sem volt hajlandó beszélni. Konokul kovácsolta a terveket, újabb gyógymódok után kutatót, és megszállottan igyekezett lábra állítani Tomit.

Egy este aztán hazaérván zárva találta a fürdőszobaajtót, Ani sehol, a kopogására, kérdéseire, dörömbölésére nem érkezett válasz, így hát berúgta az ajtót, és ott találta Tomit a kádban, a vére már vörösre festette a vizet. Kikapta a kölyköt, a földre fektette, és fürdőköpenyek övével szorította el a csuklóit. Sikertelen mentenie. Tomi napokig nem szólt egy szót sem, csak feküdt komoran, mozdulatlanul a kórházi ágyon, Ani és Géza pedig ott ültek mellette, s megfogadták egymásnak és neki, hogy egy pillanatra sem hagyják többé egyedül. Tomi nem repesett tőle. Alighanem úgy érezte, menthetetlenül egyedül maradt, s ezen nem segíthet semmilyen, mégúgy szerető társaság sem.

Pár nap múlva hazavitték, Géza Anira bízta a kölyköt, ő pedig eltűnt egy egész napra és egy egész éjszakára. Távolléte alatt a feje búbjától a talpáig ki-

varratta magát. Tudom, ez ma már nem olyan nagy szám, de ő olyan ocsmány tetkókat rakatott fel, hogy a legedzettebb, vérben, belsőségben tobzódó death-metálosok is kitértek az útjából. Egyszer a Bőregérben a pultnál csak úgy nyugtatólag rátette a kezét egy hepciáskodó fickó karjára, az lenézett, és már ettől elakadt a hangja, de amikor Géza arcába pillantott, konkrét sikoltozásba fogott, a falig hátrált előle, onnan rimánkodott neki, hogy ne menjen közelebb hozzá. Géza bőrének minden négyzetcentiméterét hámló hegek, varrok, nedvedző és vérző fekélyek, ótvarek fedték. Pont, mint Tomiét. Művészi munka volt, tényleg. Próbáltál már tetkót felvarratni? Egy kisebb darab is eléggé fájdalmas, képzelj el, mi az, ha huszonnégy óra leforgása alatt a tested egészét televarratod. Gézának csak a talpa és a farka maradt ki. Szerintem egy átlagember ebbe simán belehal. Ő csak iszonyúan belázasodott, de kibírta. Az nem akármilyen.

Így állított haza, a teste nagyobb részén még a fóliával, amit rajtahagynak egy darabig a bőrön. Otthon kicsomagolta magát, és szélesen mosolyogva megpördült, akár egy karácsonyi csomagból kibomló manóknak. Ani sokkot kapott, de Géza nem vette észre, mert Tomi – több mint két év után először – elmosolyodott. Csak kicsit, s nem is valami derűsen, de mégiscsak mosoly volt az, őszinte mosoly.

Aznap este, amikor Géza égő bőrrel, mindenütt sajgó testtel bemászott az ágyba, Ani a másik oldalon sebesen kimászott, és az ágy lábánál megállva, vi-gyázva, hogy rá se nézzen Gézára, azt mondta:

– Bocsáss meg, de ez már sok nekem, nem bírom.

Aznap a kanapén aludt. És még kétszer, aztán átköltözött Grétihez, ahol szépségben felnőtt. Csak Tomit látogatta, amikor Géza nem volt otthon. Tulajdonképpen ez volt nehezebb, hisz Gézán mégiscsak festve voltak a borzalmak.

Ettől kezdve Géza nem járt be a szervizbe, Ani intézett helyette mindent. Géza és Tomi nagyjából kettesben maradtak. Pár hét múlva sétálni mentek a Majorba. A korábbi két évben Tomi csak akkor mozdult ki, ha orvoshoz kellett mennie, taxival – és egyszer mentőautóval, amikor meg akarta ölni magát. De akkor ott sétáltak a park hatalmas fái alatt a sétányon, végig a tenispályák mellett, aztán a szobor előtt távolabb kanyarodtak a játszótértől, ahol a legkisebbek tanyáztak. Elakadt a lélegzetem, amikor megláttam őket. Nem álltak meg mellettem, Tomi zavartan köszönt, Géza meg csak intett, a szájához emelte a kezét, mintha pohárból inna, vagyis hogy

majd este a kocsmában. És meggyorsították a lép-teiket. Este aztán a Bőregérben, ahova kitérni volt szokása Ani útjából, amikor az Tomit látogatta, Géza elmondta, mi van.

Hogy egyezséget kötött Tomival. Szavát vette, hogy nem próbálja megölni magát, és ha végül nem találak gyógymódot, akkor is neki szól, mielőtt bármit tenne. Tomi nem ment bele a határidő nélküli szerződésbe, két évet írt csak alá. Ennél többet nem tudott kialkudni tőle az apja. De kikökönt a depresszióból. Hogy a vállalt két év, az önkéntes zombitárs, vagy mindkettő miatt, én nem tudom. Eljártak otthonról Gézával, kezdetben csak a parkba, sétálni, aztán már szűkebb helyekre is bemerészkedtek, ahol emberek tartózkodtak. Tomi leginkább persze a motit szerette, de tanúsíthatom, hogy ismerős környezetben, például velünk a kocsmában már szinte egészen feloldódott, talán el is felejtette egy időre, hogyan fest. Mindenki azt gondolhatta, most már rendben lesz, akár így, akár úgy. Én legalábbis azt gondoltam. Persze, hajlamos vagyok mások problémáit úgy

söpörni a szőnyeg alá, hogy elhitetem magammal: ő már megoldotta.

Az a két év is eltelt, és Tomi állta a szavát. Géza viszont jó darabig nem. Ez is érthető. Tomi könyörgött neki, veszekedett, hetekig nem állt szóba vele, csak hallgatott, mint a csuka, és szép lassan visszasüllyedt a depressziójába, mélyebbre, mint valaha. A végén már enni sem volt hajlandó. Géza végül feladta... vagy inkább legyőzte őt is az ügy.

Eladta a műhelyt, szépen elrendezte minden dolgát, aztán ő és Tomi elutaztak. Svájcba. Ott legális az eutanázia. Ne hidd, hogy végül magára hagyta Tomit. Nem. Szomszédos ágyon feküdtek, egyszerre adták be nekik az injekciókat. Szépen sorban mindet. Fogták egymás kezét, amíg el nem aludtak. Azt mondták, békésen. Persze, akkor már hogyan másképp?

Ani? Rá egy évre öngyilkos lett. A kádban talált rá Gréti, egy csepp élet sem volt már benne. A mentőorvos a vágások fölött egy csúnya fekélyt vett észre az alkarján. De ahogy jobban megnézte, látta, hogy csak egy tetkó.

Ezüst gyűrű hegyikristállyal, 2013